

OHNIVÝ PRÍBOJ

~ SESTRY MORA 1 ~

NATALIE C. PARKER

OHNIVÝ PRÍBOJ

~ SESTRY MORA 1 ~

OHNIVÝ PRÍBOJ

~ SESTRY MORA 1 ~

NATALIE C. PARKER

sloart

alloy**entertainment**

Produced by Alloy Entertainment, LLC

Copyright © 2018 by Alloy Entertainment and Natalie C. Parker

Cover art by Cliff Nielsen

Translation © Katarína Figová 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4190-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Natalie C. Parker – Seafire,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill,

An Imprint of Penguin Random House LLC, roku 2018,

preložila Katarína Figová.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

*Sestry bojujú proti sebe,
jedna za druhú
a jedna druhej po boku.
Som šťastná, že mám takú sestru, ako si ty, Rosie.*

PREDTÝM

Caledonia sa natiahla na prove *Prízraku*, zatiaľ čo si loď razila cestu čiernymi vodami. Nočný oceán odrážal tmavú oblohu a pod jeho hladinou číhal príslub studeného hrobu.

Jej matka Rhona čupela vedľa nej s puškou opretou o kolená a pohľadom študovala more pred sebou. „Cesta pred nami nie je voľná. Vidíš?“ opýtala sa.

Caledonia skúmala pohyby vo vode a hľadala náznaky, ktoré by napovedali, že sa vo vode nachádzajú skaly, potopená loď, nezvyčajné vodné víry alebo náhle nepokojné vlny. Rhona si ich vždy všimla ako prvá, ale Caledonia sa zlepšovala.

„Skaly,“ usúdila Caledonia a bez toho, aby počkala na povolenie, otočila sa a zakričala na otca stojaceho na mostíku: „Tri stupne na ľavobok!“

Prízrak sa natočil smerom na juh, aby sa vyhol ostrému nebezpečenstvu. Po oboch stranách lode sa zdvihli obrisy malých ostrovčekov. Plavili sa vo vodách Delytí kostí, tvorenej skupinami ostrovov a skalných výčnelkov, ktoré poskytovali chatrné útočisko každému, kto bol dosť odvážny, aby sa tadiaľ plavil. Za denného svetla boli tieto vody zradné a v noci takmer nesplavné. No pre Caledoniinu matku Rho-

nu Styxovú, kapitánku *Prízraku*, to neplatilo. Pod jej velením sa plavili plynule ako na otvorených modrých vodách.

Rhona dcére často pripomínala, že pred rokmi by sa nemuseli takto zakrádať. Ako dievča prebrázdila Rhona moria od studených prúdov na severe cez dovysoka sa týčiace Skalné ostrovy až po Deltu kostí. V tých časoch predstavovali jediné nebezpečenstvo príležitostné búrky. No postupne, tak pozvoľna, že si to sotva niekto všimol, až kým nebolo neskoro, vybudoval muž menom Aric Athair obrnenú flotilu s cieľom plieniť a zabíjať. Flotila lodí s posádkami Brokov sa v agresívnej reŕazi tiahla naprieč jedinou trasou, ktorá predstavovala vchod či východ z týchto rozsiahlych vôd. Všetci na nesprávnej strane neslávne známej Siete žili pod Aricovou tyranskou rukou.

Teraz, po rokoch vyhýbania sa Aricovi Athairovi a jeho Brokom, sa pod hrozbou neustále sa zmešujúcich zdrojov obživy Rhona rozhodla, že nastal čas, aby si ich malá skupina cez Sieť prerazila cestu. Celé mesiace hľadali najlepšiu trasu. Z diaľky študovali lode Brokov a usúdili, že najslabším miestom je cíp Dely kostí, kam sa zdráhali plaviť aj Aricove lode. *Prízrak* to dokáže, ale predtým budú potrebovať jedlo – ovocie, orechy a mäso, ak sa im ho podarí zohnať –, aby mali dostatok zásob na plavbu do neznámych vôd.

Dnes v noci doplňajú zásoby. A zajtra v noci poslednýkrát pobežia.

„Ty s bratom sa pripravíte na pobrežný beh.“ Rhonine červené vlasy zápasili s vetrom a skrúcali sa jej za hlavou.

Jemný záchvev vzrušenia donútil Caledoniú narovnať sa. Od svojich šiestich rokov sa usilovala dosiahnuť, aby mala pobrežné behy na starosti ona. Len minulý rok jej to

mama dovolila a úlohu jej prideliila. Hoci si Caledonia vá-
žila dôveru, ktorú jej mama preukazovala, vedela, že to nie
je nič pre jej malého brata. Desilo by ho byť celú noc tak
ďaleko od bezpečia lode.

„Dovoľ mi vziať Pisces.“ Caledonia vstala a nasledova-
la matku. „Sme dobrý tím. Okrem toho, Donnally má len
dvanásť, je na pobrežný beh ešte malý.“

Rhona sa zasmiala. „A to vieš zo svojich skúseností?“

Caledonia si predstavila Donnallyho oči naplnené stra-
chom, pery tuho stisnuté v snahe nesklamať matku. „Jed-
noducho to viem,“ odvetila.

„Cala, tvoj brat sa to nenaučí inak ako po tvojom boku,“
povedala Rhona s povzdychom, ale na jej hlase bolo počuť,
že sa nechce hádať.

Matka s dcérou obišli mostík, potom jedna za druhou
prešli po lodných schodíkoch na spodnú palubu. Dokon-
ca aj v bezmesačnej tme sa po *Prízraku* pohybovali s ľah-
kosťou. Loď sa stala útočiskom pre rodiny unikajúce pred
Aricovou vládou. So zvyšujúcim sa počtom ľudí na palube
sa pretváral aj každý centimeter lode tak, aby spĺňal rôzno-
rodé potreby posádky – na sťažňoch neboli pripevnené len
plachty, ale aj šnúry na bielizeň, kuchyňa sa denne menila
z jedálne na lôžkovú miestnosť a na hornú palubu sa museli
zmestiť aj záhradné záhony a dve ohrady pre kozy. O tomto
čase bolo na palube niečo viac ako tucet mužov a žien, za-
tiaľ čo väčšina posádky spala v malých kajutách v podpalu-
bí. Tí, čo mali službu na stráži, upierali zraky dopredu, ďal-
šie pozorovateľne sa nachádzali vzadu na korme a tiež hore
v koši, ale v Delte kostí *Prízrak* cez noc nikdy nenarazil na
Aricove lode. Brokovia boli krutí a odvážni, ale chýbali im
Rhonine námornícke zručnosti.

Caledonia zbadala brata, ako sa krčí za jedným zo štyroch sťažňov zdobiacich stredovú os lode, priveľký kabát ho zahaľoval ako sivý oblak. Po otcovi zdedil tmavé vlasy, po mame zas svetlú pokožku. Špičku nosa mal ohnutú mierne dohora, čo mu dodávalo neustály výraz prekva-
penia.

Spodod kučier mu vykúkalo tetovanie zaobleného hrotu šípa, napoly vyplneného čiernym atramentom. Caledonia mala na spánku rovnaké. Rodiny na *Prízraku* označovali svoje deti špecifickým znakom pre prípad, že by ich zajali. Tak mali deti šancu, že jedného dňa opäť nájdu svoju rodinu.

„Vezmem ho nabudúce.“ Caledoni pichol pocit viny. Mama mala pravdu. Jediný spôsob, ako pripraviť Donnallyho na svet, bol vziať ho doň. Ale niekedy mala skrátka o svojho malého brata obavy. Jemný záblesk v matkiných očiach napovedal, že aj ona to tak cíti.

„Donnally!“ zavolala Rhona. „Zdvihni zrak, synak!“

Donnally sa mykol, nešikovne vyskočil na nohy a až potom sa pozrel na mamu a sestru. Nechočne sa vliekol naprieč palubou, tmavé vlasy mu pritom padali do očí. Keď sa opýtal: „Pobrežný beh?“ tváril sa pokojne, ale náznak napätia v hlase ho prezradil.

„Áno, ale ty nepobežíš. Cala berie Pi, čo znamená, že teba a Aresa chcem na stráži. Jasný?“ Rhona ukázala na pozorovací kôš.

Donnally dychtivo prikývol. „Jasný,“ odvetil a venoval Caledonii vďačný úsmev.

Rhona vzala dcéru do náručia a pobožkala ju na vlasy. „Urob, čo treba...“

„... a vráť sa na loď,“ dokončila vetu Caledonia.

Keď spustili kotvu neďaleko ostrova, ktorý nazývali Dra-
hokam, Caledonia a Pisces boli pripravené vyraziť. Vliezli
do člna pripevneného k trupu *Prízraku* a spustili ho na vo-
du tak, ako to robili už nespočetnekrát.

Rýchlymi zábermi vesiel prešli vzdialenosť medzi lo-
ďou a ostrovom. Pisces v poslednom čase narástla o nie-
koľko centimetrov. Prerástla nielen svojho malého brata
Aresa, ale aj Caledoniou a vďaka svojej výške teraz pôsobi-
la nebojácne. Plecia mala široké a mocné, pokožku teplej
svetlohnej farby a vlasy nosila zapletené v štyroch dlhých
vrkočoch. Keď veslovali, oči naplnené vzrušením sústredi-
la na ostrov a na to, čo im ponúkal, zatiaľ čo Caledonia jed-
ným okom pozorovala čierny oceán.

„Je príliš tichý. Nepáči sa mi to,“ poznamenala Cale-
donia.

Pisces sa zhlboka nadýchla a venovala priateľke poho-
tový úsmev. „Je pokojný. Ako keď si tak hlboko pod vodou,
že ani nevidíš hladinu.“

„To sa volá topenie. A len tebe to pripadá pokojné.“

Pisces sa potichu zasmiala, nechcela Caledoniou viac
znepokojovať.

V krytej zátoky priviazali čln a schovali ho v húštine vyso-
kej trávy. Dievčatá sa rozdelili, aby zvládli úlohu rýchlejšie,
a dohodli sa, že keď naplnia vrecia, opäť sa stretnú v zátoky.

Po pobreží viedla úzka cestička. Caledonia sa vydala po-
pri stromoch, pričom pchala popadané kokosové orechy,
banány a plody chlebovníka do plátenných vriec, ktoré ma-
la prehodené cez plecia. Bolo tam toho dosť, aby si mohla
dovoliť preberať. Ale čím viac toho nazbiera, tým dlhšie sa
budú môcť plaviť. Nikto nevedel, čo môžu za Sieťou očaká-
vať. Možno sa budú musieť plaviť dni, možno mesiace. Mu-

sia byť pripravení na všetky možnosti. Hovorilo sa, že za Sieťou sa doširoka rozprestierajú otvorené moria a v mesiacoch nenútiť deti slúžiť tyranovi. Ale Caledonia si takýto svet nevedela ani predstaviť.

Lenivé vlny narážali na pevninu, bublali a šumeli. Piesok na pláži sa po nich trblietal perleťovými ulitami vrtiacich sa krabov a hladkými chrbtami medúz, ktoré v ňom uviazli. Z hustého lesa sa ozývali opakujúce sa piesne hmyzu a rosničiek. Možno sa napokon vrátia aj s mäsom.

Za chrbtom začula kroky, náhlivé a ťažké.

Rozbúchalo sa jej srdce, ruky v popruhoch plátenných vriec jej strpli. Inštinktívne vkĺzla do porastu viniča. Celé kilometre neboli na dohľad žiadne ďalšie lode. Kroky určite patria Pisces. Musia.

Ale rytmus krokov v nej nevyvolal predstavu bežiaciej Pisces s dlhými čiernymi vrkočmi, vejúcimi za ňou.

Aj mimo paluby *Prízraku* platili tie isté pravidlá. Pravidlo číslo jeden: *Nikdy nedopuť, aby ťa videli*. Caledonia sa snažila pokojne dýchať, narovnať sa a vyslobodiť si ruky zamotané do vreca naplneného ovocím. Bola pripravená bežať. Bola pripravená bojovať.

Kroky sa ozývali hlasnejšie a spomaľovali. Vtom sa zjavila tmavá postava: vysoká, svalnatá, mužská. Namiesto toho, aby chlapec prebehol popri nej, ako dúfala, zastal asi meter od jej skrýše. Opálená pokožka sa mu leskla od potu, vestu a nohavice mal obťažkané zbraňami a muníciou. Na bicepse mu svietila jediná rovná jazva, aj v tme bola jasne oranžová, nasiaknutá siltom v jeho krvi. Bol to Brok, vojak z armády Arica Athaira.

Aby mohol Aric budovať svoje impérium, rozdeľoval rodiny a odvádzal deti. Niektoré rodiny, ako napríklad Cale-

doniina, sa radšej vydali na more, než by sa mali prizerať, ako im kradnú deti a menia ich na vojakov. Vzopreli sa mu a ušli, takže ak ich niekedy chytia, nikoho neušetria. Ani deti nie. Ľudia vedeli, že ak neposlúchnu, všetkých ich zabijú, a tak väčšina radšej ochotne odovzdávala svojich potomkov do služby tyranovi.

Tento Brok nebol od Caledonie omnoho starší, mohol mať najviac sedemnášť rokov, ale značka na bicepse prezrádzala, že už v službe Aricovi zabíjal.

Cítila slanosť jeho potu, štipľavý pach strelného prachu a niečo sladké, čo nevedela identifikovať. Zachvela sa.

Chlapec sa nepozeral jej smerom, akoby ani netušil, že sa krčí len kúsok od neho a pomaličky vyťahuje pištoľ z puzdra. Namiesto toho robil presne to, čo by robila aj ona. Zohol sa a zbieral ovocie.

Nikdy nevidela Broka tak zblízka, jej rodičia sa zo všetkých síl snažili, aby udržali *Prízrak* tak ďaleko od Aricovej flotily, ako to len bolo možné. Za tie roky ušli desiatkam lodí Brokov. Z iných lodí a odľahlých osídlených oblastí pozbierali mnoho rodín a darilo sa im pritom ostávať mimo dohľadu.

Pravidlo číslo dva: *Strieľaj prvá.*

Pištoľ držala v ruke, prst ovinutý okolo spúšte. Keď sa k nej chlapec otočil chrptom a kľakol si, aby preskúmal kokosový orech, Caledonia mala perfektnú príležitosť. Stačila by jedna guľka.

Zdvihla pištoľ a potichu vyšla z úkrytu.

Chlapec zmeravel, kokos pustil na zem a zdvihol ruky. „Nech si ktokoľvek, máš ma,“ povedal.

Caledonia neodpovedala. Keď zvažovala, že potiahne spúšť, stiahlo jej hrdlo.

„Zmenilo by sa niečo, keby som ťa požiadal, aby si nestrieľala?“ opýtal sa chlapec, tvárou stále otočený smerom k oceánu. „Keby som prosil o zľutovanie?“

„Zabiť ťa by bolo zľutovanie,“ odvetila.

„Možno áno.“ Jeho hlas znel odrazu žalostne a odovzdane. „Keď sa ma už chystáš zabiť, môžem aspoň vidieť tvoju tvár?“

Caledonii sa zrýchlil pulz. Na toto nemala čas. Kde bol jeden Brok, tam bol tucet alebo aj viac ďalších. Musí nájsť Pisces a vrátiť sa k člnu, a to hneď. *Strieľaj*, počula v hlave mamin naliehavý hlas. Ale týmto pravidlom sa Caledonia doteraz ešte nikdy nemusela riadiť.

Chlapec vycítil jej váhanie. V kľaku sa otočil, aby sa na ňu pozrel. Ruky držal stále zdvihnuté nad hlavou, no teraz k nej bol otočený tvárou.

Znepokojená Caledonia nedobrovoľne o krok ustúpila. „Ešte raz sa pohneš a zastrelím ťa.“ Namierila mu zbraň na hlavu.

Prikývol, oči bledé ako hviezdy upieral do hlavne pištole. Tvár mal dlhú a sánku takú ostrú, že by mohla slúžiť ako zbraň. Blond vlasy poznačené morským vetrom a soľou mu ako koruna lemovali tvár. Jedno ucho mu odstávalo trochu viac ako druhé, čo pôsobilo roztomilo. Napočítala dve zbrane pripevnené na lýtkach, takže má pravdepodobne minimálne ďalšie dve, ktoré nevidno. V tomto okamihu mala moc v rukách ona, ale vedela, ako rýchlo by sa to mohlo zmeniť.

„Ak mám zomrieť, aspoň to bude rukami niekoho pôvabného.“ Očami jej pomaly prechádzal po tvári.

Do líc jej vystúpilo teplo. „Kde je tvoja posádka? Tvoja tlupa?“

„Ja... Môžem ukázať prstom?“ Keď Caledonia prikývla, ukázal smerom, z ktorého prišiel. „Loď kotví pri severnom cípe ostrova. Zastavili sme sa po jedlo.“

„Jedna loď?“ opýtala sa Caledonia.

„Jedna loď,“ prisvedčil. „Mali sme namierené k Sieti a zakotvili sme tu na noc. Na plavbu nie je dobrý mesiac.“

Mohol klamať – pravdepodobne klamal –, ale takto ďaleko od Brlohu to mohla byť aj pravda. Jedna loď na opačnej strane ostrova, to sa dalo zvládnuť. Teda ak sa s Pisces rýchlo vrátia na *Prízrak*.

Ale musí niečo urobiť s týmto Brokom.

„Ako sa voláš?“ opýtala sa.

Chlapec sa pod váhou otázky akoby scvrkol. „Čo na tom záleží, ak sa ma chystáš zabiť?“

„Nezáleží.“ Caledonia prstom opäť našla spúšť.

Pery sa mu skrútili do smutného úsmevu. „Lir. Volajú ma Lir. A predpokladám, že si posledná, kto sa to dozvie.“

Bol taký pripravený umrieť, a pritom bol taký mladý. Ale bol dosť mladý na to, aby ho mohli zachrániť? Hovorilo sa, že netrvá dlho, kým odvedené deti podľahnú sladkému vábeniu siltu. Závislosť robila z Brokov verných a krutých bojovníkov. A hovorilo sa tiež, že stretnutie s Brokom sa vždy, vždy končí len jednou z dvoch možností: buď zomriete vy, alebo on.

Strieľaj, moje statočné dievča, počula mamin šepot.

„Je mi... Je mi to ľúto,“ povedala, pripravená vystreliť. Prsty sa jej chveli.

Oči sa mu rozšírili, ruky rozťahnuté vo vzduchu zmeraveli. „Prosím,“ žobronil, „prosím, preukáž mi zľutovanie, ktoré Otec nikdy nepreukazuje. Zober ma so sebou. Nech už máš akýkoľvek život, určite je lepší ako ten, do ktorého nás núti. Prosím, pomôž mi.“

Presne z tohto dôvodu pravidlo znelo *strieľaj prvá*, a nie *strieľaj hned*, ako to bude možné alebo *strieľaj*, keď budeš pripravená. Ale ona ho porušila a teraz to už nebol Brok, ale Lir.

Lir, ktorý zúfalo túžil uniknúť.

Lir, ktorý jej nijako neublížil.

Lir, ktorý mohol byť niečí brat.

Keby to bol Donnally na nejakej inej pláži, s pištoľou nejakého dievčaťa pri hlave, nechcela by, aby mu to dievča pomohlo?

„Postav sa,“ prikázala mu a teraz mu mierila na hrud'

Lir poslúchol, jeho výraz zmäkol, keď k nemu Caledonia pristúpila a z puzdier na stehnách, lýtkach a chrbte mu vytiahla šesť pištoľí a dva nože. Takto zblízka páchol ešte výraznejšie po munícii, ale s náznakom niečoho príliš sladkého. Kým ho odzbrojovala, ruky držal zdvihnuté a očami sledoval každé miesto, ktorého sa dotkla.

„Prosím,“ zopakoval. „Už nikdy nebudem mať takúto príležitosť. Prosím, pomôž mi.“

Oceán sa náhlil smerom k nim a zase späť, vlny sa s dvíhajúcim prílivom zrýchľovali. Tie isté vlny odnesú všetky rodiny na palube *Prízraku* ďaleko od tohto hrozného života, ktorý premieňal deti na bojovníkov, ktorý nútil Lira na prázdnej pláži uprostred bezmesačnej noci prosiť o život. *Mohla* by mu pomôcť. *Chcela* mu pomôcť, ale bolo to proti všetkému, čo ju matka naučila.

Pokrútila hlavou a pritlačila mu ústie hlavne na hrud'.

Na rozochvených perách sa mu zjavilo zúfalstvo. „Ako sa voláš?“

Nebolo to tajomstvo, no aj tak sa zamračila a odmietla mu prezradiť meno.

Jeho úsmev sa zmenil na smutný. „Tak čo keby som ťa volal Ohnivý kvet? Zdá sa, že sa to hodí.“ Očami jej sklúzol po vlasoch. Na perách sa jej objavil úsmev, čo ju samu prekvapilo. Nebolo to prvýkrát, čo niekto prirovnal jej vlasy k tmavooranžovej farbe ohňokvetu, ale po prvýkrát to znelo ako kompliment.

„Volaj ma, ako chceš,“ odsekla. „Aj tak ti svoje meno nepreznám.“

„Neveríš mi. Nemáš dôvod veriť mi, ale ukážem ti, prečo by si mohla.“

Prstom zvierala spúšť a on strčil jednu ruku do vesty a vytiahol tlačnú dýku, ktorá unikla jej pozornosti. Rukoväť bola dosť malá na to, aby ju celú zovrel v dlani, zatiaľ čo mu čierna čepeľ vytrčala pomedzi ukazovák a prostredník. Vystrel ruku a rukoväťou napred jej dýku podával.

Schmatla ju, kov dýky sa zohrial teplom jeho tela. Zastrčila si ju za opasok.

„Stačí to, aby si mi verila, Ohnivý kvet?“

Caledonia zúfalo túžila po maminej múdrosti. Rhona by vedela, čo si v takejto situácii počítať. Vedela by, ako urobiť správnu vec, aj keby to bolo nebezpečné.

Ale Caledonia sa musela spoliehať len sama na seba.

„Nikto neverí Brokovi,“ odvetila. „Ale možno ti môžem pomôcť.“

„Zoberieš ma so sebou na palubu?“ Lir sa smutne usmial, zdalo sa, že tuší, aká bude odpoveď, ešte než Caledonia niečo odvetí.

Pravidlo číslo tri: *Nikdy nepreznám, kde je loď.*

„Nie,“ vyhlásila rázne. „Ale ani ťa nezastrelím.“

Lir prikývol, statočnosť v jeho tvári vystriedalo sklamanie. Dokonca aj v tme videla, že sánku má popretkávanú

špinou a starými jazvami. Oči sa mu tlmene ligotali a ústa zovrel do rovnej čiary. Záblesk nádeje, ktorý pred okamihom Caledonia zazrela, zotrela rezignácia.

Keď znova prehovoril, hlas mal prázdny: „Mala by si odísť. Vráť sa na loď. Vypadni odtiaľto. Ukryjem sa alebo umriem, ale urobím to sám.“

Vrhla letný pohľad smerom k *Prízraku*. Kiežby bolo také jednoduché zobrať ho so sebou.

Lir sledoval, kam sa pozrela, a odrazu bol pokojný a vyrovnaný ako zbraň v jej ruke. „Vieš, ako voláme takýto mesiac?“ opýtal sa.

„Dnes žiaden mesiac nie je,“ odvetila.

„Je to rodiaci sa mesiac,“ povedal po chvíli ticha. V jeho hlase nebolo ani stopy po smutnej rezignácii. „Je to čas možností a rastu. Prísľub toho, čo príde.“

Dotkol sa jej líca, Caledonia zastonala a ruka jej klesla. Cítila, ako jej rukou zašiel do vlasov, jeho prsty zanechávali za sebou slastné teplo.

„Je to mesiac začiatkov a koncov.“ Jeho hlas skĺzol do zlomyseľného tónu.

Až príliš neskoro si uvedomila, že ak si nevšimla jednu dýku, mohla jej pozornosti uniknúť aj ďalšia.

Prstami ju tuhšie chytil za vlasy. Na perách sa mu rozťahol spokojný úsmev.

A vtom sa jej do brucha zabodla čepeľ.

Schmatol ju zozadu za hlavu. Krv sa jej liala po bruchu a on ju držal pri sebe. Podlomili sa jej kolena a pištoľ s buchnutím spadla na zem.

„Ďakujem za zľutovanie, Ohnivý kvet,“ zašepkal a takmer nežne ju položil do piesku. Telo jej spaľovala nechutná bolesť. „A ďakujem aj za tvoju loď.“

Caledonia vykričla, bojovala, aby ostala pri vedomí. Ak ju začujú, možno sa im podarí ujsť. Stisla si ranu, na tvári cítila piesok, na perách cítila, aký je drsný. Dostavil sa očakávaný nápor bolesti, ale panika všetko prehlušila. Musí sa postaviť, nájsť Pisces a varovať ostatných. Znova vykričla.

Kroky. Tentoraz vedela, že patria Lirovi. Ponáhľa sa k ostatným Brokom a čoskoro nájdu jej rodinu. Zašmátrala rukou v piesku, našla zbraň a trikrát vystrelila. Stále bola hrozivá tma, ale zdalo sa jej, že videla, ako zastal a zaváhal.

Ak aj guľky minuli svoj cieľ, každý v okolí ostrova výstrely určite počul. Varuje svoju rodinu. Mohli by ujsť. Ak dodržia pravidlá, podarí sa im to.

Nevoľnosť sa zmenila na zvláštnu otupenosť. Uvedomila si, že dýku má stále zabodnutú v bruchu. Darček na rozlúčku, ktorým jej možno zachránil život. Rukou pridržala dýku, aby zmiernila krvácanie, pomaly sa postavila na nohy a začala sa tackať smerom k člnu v zátok. Hlavou jej víril len jedna myšlienka: vidieť *Prízrak* bezpečne odchádzať.

„Cala!“ Pisces sa vynorila spomedzi stromov, dlhé vrkoče sa okolo nej hojdali ako laná. „Och, prepána, Cala!“

„Brokovia.“ Caledonia zo seba to slovo ledva vytisla a opäť klesla na kolená. „Musíme sa ponáhľať.“

Pisces zachmúrene prikývla a z košeľe si odtrhla dlhý pás látky. Vytiahnuť čepeľ bolelo ešte viac. Pisces pracovala rýchlo, pevne obviazala ranu, potom vopchala hlavu pod Caledoniino rameno a zdvihla ju na nohy.

Dievčatá sa potkynali pomedzi stromy najkratšou možnou cestou na miesto, kde na nich čakal čln. Caledonia sa pokúsila bežať. Nohy jej každým krokom slabli, dych mala plytší. Vnútorosti jej pri pohybe akoby horeli. Trnisté rastliny ich driapali na rukách a nohách a zanechávali im